

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2018. gada 30. maijā *

Apelācija – Civildienests – Atalgojums – Ģimenes pabalsti – Pabalsts izglītībai – Atteikums atlīdzināt izglītības izmaksas – Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punkts

Lieta C-390/17 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2017. gada 28. jūnijā iesniedza

Irit Azoulay, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija),

Andrew Boreham, ar dzīvesvietu Vansenā-Anū [*Wansin-Hannut*] (Beļģija),

Mirja Bouchard, ar dzīvesvietu Vilērlavilā [*Villers-la-Ville*] (Beļģija),

Darren Neville, ar dzīvesvietu Oēnā [*Ohain*] (Beļģija),

ko pārstāv *M. Casado García-Hirschfeld*, advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

otrs lietas dalībnieks –

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *L. Deneys* un *E. Taneva*, pārstāves,

atbildētājs pirmajā instancē.

TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*] (referents), tiesneši K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerālvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2018. gada 22. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard un Darren Neville* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 28. aprīļa spriedumu *Azoulay u.c./Parlaments* (T-580/16, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2017:291), ar kuru tā ir noraidījusi viņu prasību atcelt Eiropas Parlamenta 2015. gada 24. aprīļa individuālos lēmumus, ar kuriem atteikts piešķirt pabalstus izglītībai saistībā ar 2014./2015. mācību gadu, un vajadzības gadījumā – atcelt Parlamenta 2015. gada 17. un 19. novembra individuālos lēmumus, ar kuriem daļēji noraidītas prasītāju 2015. gada 20. jūlija sūdzības.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 67. panta 1. punktu, redakcijā, kas piemērojama šajā lietā (turpmāk tekstā – “Civildienesta noteikumi”):

“Ģimenes pabalsti ir šādi:

[..]

c) pabalsts izglītībai.”

- 3 Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Atbilstoši vispārīgajos izpildes noteikumos paredzētajiem nosacījumiem ierēdnis saņem pabalstu izglītībai, kas vienāds ar faktiskajām izglītības izmaksām, kas tam radušās un kas nepārsniedz EUR 260,95 mēnesī, par katru apgādājamo bērnu [..], kurš ir vismaz piecus gadus vecs un kurš regulāri pilna laika klātienē apmeklē pamatskolu vai vidusskolu, kas iekasē mācību maksu, vai augstākās izglītības iestādi. [..]

[..]”

- 4 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 110. pantu Parlaments 2004. gada 18. maijā pieņēma Vispārīgos īstenošanas noteikumus attiecībā uz Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. pantā paredzētā pabalsta izglītībai piešķiršanu (turpmāk tekstā – “VĪN”). VĪN 3. pantā ir paredzēts:

“Ievērojot maksimālās robežas, kas paredzētas Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punkta pirmajā un trešajā daļā, B pabalsts izglītībai ietver:

- a) ar reģistrāciju izglītības iestādē un tās apmeklēšanu saistītās izmaksas;
- b) transporta izmaksas,

izņemot visas citas izmaksas, tostarp:

- tādas obligātās izmaksas kā grāmatu, skolas piederumu, sporta inventāra iegāde, skolas apdrošināšanas un ārstēšanas izmaksu segšana, eksaminācijas izmaksas, kopējo ārpuskolas aktivitāšu izmaksas (piemēram, skolas ekskursijas, apmeklējumi un ceļojumi, sporta pasākumi u.c.), kā arī citas izmaksas, kas saistītas ar apmeklējamās izglītības iestādes skolas programmas izpildi,
- izmaksas saistībā ar bērna piedalīšanos ziemas sporta veidu apmācībās, ar jūru saistītās aktivitātēs vai nodarbībās brīvā dabā, kā arī līdzīgās aktivitātēs.”

Strīda priekšvēsture

5 Pārsūdzētajā spriedumā tiesvedības priekšvēsture ir atgādināta šādi:

- “1. Pirmajai prasītājai, [...] *Azoulay*, ir bērns, kas kopš 2014. gada septembra ir pierakstīts *Athénée Ganenou* Briselē (Beļģija). Trīs pārējiem prasītājiem, [...] *Boreham*, [...] *Bouchard* un [...] *Neville*, ir bērni, kas pierakstīti *École internationale Le Verseau* Bjeržā [*Bierges*] (Beļģija). Prasītāji, kuru bērni jau bija pierakstīti šajās mācību iestādēs pirms 2014. gada, bija līdz 2014./2015. mācību gadam saņēmuši atlīdzinājumu par šo iestāžu izglītības izmaksām ikmēneša limita ietvaros.
2. *École internationale Le Verseau* ir konfesijai nepiederoša skola, kas ietilpst *Fédération des établissements libres subventionnés indépendants (FELSI)* [Brīvo subsidēto neatkarīgo iestāžu federācijā], un to subsidē *Communauté française* [Franču valodas kopiena]. Sākot no sākumskolas, mācības notiek franču un angļu valodā, un apmācību nodrošina skolotāji, kuriem tās ir dzimtās valodas. Šī skola tomēr pilnībā netiek finansēta no šīs subsidijas. Tai ir savi resursi, kurus tostarp tai sniedz bezpeļņas apvienība *Les Amis du Verseau*.
3. *Athénée Ganenou* ir konfesijai piederoša skola, kuru subsidē *Communauté française*, un tā īsteno oficiālu un pilnu programmu, vienlaikus, sākot no pamatskolas, vairākas stundas nedēļā mācot arī ebreju valodu, jūdaisma vēsturi, Biblii un angļu valodu. Šī skola netiek pilnībā finansēta no šīs subsidijas. Tai ir savi līdzekļi, kurus tai tostarp sniedz bezpeļņas apvienība *Les Amis de Ganenou*.
4. 2014. gada oktobrī un novembrī prasītāji iesniedza pieteikumus par izglītības izmaksu, kuras tiem bijušas par saviem apgādājamajiem bērniem, atlīdzināšanu, pievienojot apliecinājumus dokumentus, ko izsniegušas attiecīgās skolas un kas ir identiski tiem, kuri jau tikuši pievienoti viņu iepriekšējiem pieteikumiem par šādu izmaksu atlīdzināšanu un kuri tikuši akceptēti.
5. 2015. gada 24. aprīlī prasītāji saņēma paziņojumu par viņu pieteikumu par izglītības izmaksu atlīdzināšanu galīgu noraidījumu [...], pamatojoties uz to, ka nav izpildīti [Civildienesta noteikumu] VII pielikuma 3. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi, tādēļ ka abas attiecīgās skolas nav mācību iestādes, kas iekasē mācību maksu šīs tiesību normas izpratnē, jo prasītāju brīvprātīgās iemaksas attiecīgajām bezpeļņas apvienībām neietilpst bezmaksas obligātās izglītības jomā, kā tas paredzēts Beļģijas tiesību aktos.
6. Katrs prasītājs 2015. gada 20. jūlijā iesniedza sūdzību atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam. Ar [...] 2015. gada 17. un 19. novembra [...] lēmumiem šīs sūdzības tika noraidītas [...]. Tomēr Parlamenta ģenerālsekretārs nolēma “pretimnākoši un izņēmuma kārtā” piešķirt prasītājiem pabalstu izglītībai saistībā ar 2014./2015. mācību gadu, taču vairs nepiešķirt saistībā ar nākamajiem mācību gadiem mācībām *École internationale Le Verseau* un *Athénée Ganenou*.”

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 6 Apelācijas sūdzības iesniedzēji ir lūguši Vispārējo tiesu atcelt 2015. gada 24. aprīļa lēmumus, vajadzības gadījumā atcelt 2015. gada 17. un 19. novembra lēmumus, “tomēr izņemot Parlamenta ģenerālsekretāra lēmumu pretimnākoši un izņēmuma kārtā piešķirt viņiem pabalstu izglītībai saistībā ar 2014./2015. mācību gadu”, piespriet Parlamentam izmaksāt viņiem pabalstu izglītībai saistībā ar 2015./2016. mācību gadu, pieskaitot procentus, kas aprēķināti no datuma, kurā šīs summas bija jāizmaksā, un piespriet Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 7 Lai pamatotu savu prasību, apelācijas sūdzības iesniedzēji ir izvirzījuši trīs pamatus, pirmkārt, par Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punkta pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, otrkārt, par tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpumu un, treškārt, par vienlīdzīgas attieksmes principa un labas pārvaldības principa pārkāpumu. Vispārējā tiesa ir noraidījusi

katru no šiem pamatiem un līdz ar to prasījumus atcelt 2015. gada 24. aprīļa lēmumus. Ņemot vērā šo noraidījumu, tika nospriests, ka nav vairs jāspriež par prasījumiem piespriet Parlamentam izmaksāt apelācijas sūdzības iesniedzējiem pabalstu izglītībai saistībā ar 2015./2016. mācību gadu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 8 Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:
 - atcelt pārsūdzēto spriedumu,
 - apmierināt viņu pirmajā instancē izvirzītos prasījumus un
 - piespriet Parlamentam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.
- 9 Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:
 - apelācijas sūdzību noraidīt kā nepamatotu un
 - piespriet apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 10 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pārsūdzētā sprieduma 31.–36. un 38. punktu. Viņi apgalvo, ka Vispārējā tiesa, interpretējot jēdzienu “izglītības izmaksas” no *Fédération Wallonie-Bruxelles* 2013. gada 29. augusta apkārtraksta Nr. 4516 ar nosaukumu “*Gratuité de l'accès à l'Enseignement obligatoire*” [Bezmaksas piekļuve obligātajai izglītībai], kas ir informatīvs apkārsts raksts, kurš ir paredzēts valsts iestādēm, skatupunkta, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 11 Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka Civildienesta noteikumos paredzētais jēdziens “izglītības izmaksas” ir autonomš jēdziens, kas ir jāinterpretē, ņemot vērā tiesiskā regulējuma, kurā tas ir ietverts, mērķus un tā kontekstu. Pabalstu mērķis patiešām esot ņemt vērā ierēdņa ģimenes situāciju un it īpaši viņam izmaksāt atalgojuma “piemaksas”, kas saistītas ar izmaksām, kuras tam ir faktiski jāsedz, un tam būtu jānotiek neatkarīgi no sistēmas, atbilstoši kurai viņa bērns mācās. Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēju segtās izmaksas esot vērstas uz to, lai finansētu viņu bērnu izglītību, un esot pienācīgi pamatotas.
- 12 Kā Vispārējā tiesa to ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 32. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēji nav apstrīdējuši, ka attiecīgo summu nesamaksāšana nevar būt iemesls viņu bērnu izslēgšanai no Beļģijas obligātās izglītības iestādes. Tomēr bērni, kuru vecāki nesedz specifiskās izglītības programmas izmaksas, varētu tikt izslēgti no šīs programmas. Līdz ar to tiem būtu jāpiedalās valsts izglītības programmās, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēju dzimtā valoda un kultūras mantojums atšķiras no beļģu tautas valodas un kultūras mantojuma.
- 13 Apelācijas sūdzības iesniedzēji turklāt apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 31. un 36. punktā uzskatot, ka bezpeļņas apvienības, kuru atbalsta audzēkņu vecāki, veikta izglītības izmaksu iekasēšana neatbilstot valsts tiesību aktiem, lai gan attiecīgās apvienības neiekasē izmaksas par izglītību, kura skolai ir jāsniedz bez maksas, bet drīzāk iekasē izmaksas par izglītību, kas sniegta ārpus

Beļģijas obligātās programmas, ir sagrozījusi faktus. Citiem vārdiem, šīs specifiskās iemaksas esot paredzētas vienīgi tādēļ, lai finansētu izglītību, kuru nesubsidē *Fédération Wallonie-Bruxelles* un kura ir izvēlētas skolas un tās izglītības projekta specifiska iezīme.

- 14 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pārsūdzētā sprieduma 40. punktu, kurā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka, “tā kā attiecīgajām bezpeļņas apvienībām samaksātie līdzekļi nevar tikt kvalificēti kā mācību maksa, tie veido izmaksas, kuru nepieciešamību nosaka ar skolas programmas izpildi saistītās vajadzības un aktivitātes, proti, bērnu piedalīšanās attiecīgo skolu specifiskajā projektā vai nesubsidētajā apmācībā, un ir uzskatāmi par “pārējām izmaksām, kas saistītas ar apmeklējamās izglītības iestādes mācību programmas izpildi” VĪN 3. panta otrās daļas izpratnē, kuras atbilstoši šai pašai tiesību normai netiek segtas ar B pabalstiem izglītībai”.
- 15 Parlaments apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus.

Tiesas vērtējums

- 16 Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 19. un 20. punktā atgādinot, ka pabalsts izglītībai, kas ir paredzēts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punktā, ir paredzēts, lai segtu “izglītības izmaksas”, kuras radušās ierēdnim saistībā ar katru apgādājamo bērnu, kurš regulāri pilna laika klātienē apmeklē “maksas pamatskolu vai vidusskolu”, nav pieļāvusi kļūdu.
- 17 Apelācijas sūdzības iesniedzēji neapstrīd, ka jēdziens “izglītības izmaksas” ir autonomas Savienības tiesību jēdziens. Lai interpretētu šo jēdzienu, tostarp ir jāņem vērā tā formulējums un tiesiskā regulējuma mērķi.
- 18 Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punktā ir skaidri norādīts, ka nosegtajām izmaksām ir jāļauj apmeklēt maksas izglītības iestādi. Kā ģenerāladvokāte to ir norādījusi savu secinājumu 2. punktā, šīs tiesību normas pieņemšanas mērķis ir tuvināt pabalstu izglītībai izmaksu, kuras radušās ierēdņiem, faktiskajam līmenim.
- 19 VĪN 3. pantā, interpretētā no Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punkta skatpunkta, ir paredzēts, ka ar pabalstu izglītībai tiek segtas ar reģistrāciju maksas izglītības iestādē un tās apmeklēšanu saistītās izmaksas un transporta izmaksas, izņemot visas pārējās izmaksas.
- 20 Ņemot vērā jēdziena “izglītības izmaksas” autonomo raksturu, šī jēdziena kvalificēšana ir atkarīga no atlīdzināmo izmaksu rakstura un tās veidojošajiem elementiem (spriedums, 2011. gada 8. septembris, *Bovagnet/Komisija*, F-89/10, EU:F:2011:129, 22. punkts).
- 21 Tādēļ, nepieļaudama kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējā tiesa ir izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzēju norādīto izmaksu raksturu un tās veidojošos elementus, lai noteiktu, vai tās var tikt kvalificētas par “ar reģistrāciju [maksas] izglītības iestādē un tās apmeklēšanu saistītajām izmaksām”.
- 22 Arī nepieļaudama kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējā tiesa ir norādījusi uz apkārtrakstu Nr. 4516, kurā ir ietverta informācija saistībā ar likumdošanas aktiem, kas piemērojami *Communauté française de Belgique* [Beļģijas Franču kopiena] saistībā ar obligātās izglītības bezmaksas raksturu.
- 23 Šajā sakarā apelācijas sūdzības iesniedzēji nav apstrīdējuši, ka *École internationale Le Verseau* un *Athénée Ganenou* nepieprasa reģistrācijas vai apmeklēšanas izmaksas. Šis elements ir pietiekams, lai izslēgtu, ka šīs skolas ir maksas izglītības iestādes Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punkta nozīmē, kā tas ir precizēts VĪN 3. pantā. Līdz ar to Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 36. punktā secinot, ka tādu trešo organizāciju kā bezpeļņas apvienības pieprasītās iemaksas, lai bērni varētu piedalīties šo skolu specifiskajā projektā un nesubsidētajā apmācībā, nav izmaksas, kas saistītas ar

reģistrēšanos šajās skolās un to apmeklēšanu, un nevar tikt kvalificētas par “izglītības izmaksām” Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punkta nozīmē, kā tas precizēts VĪN 3. pantā, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

- 24 Ņemot vērā šos elementus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 40. punktā ir pamatoti nospriedusi, ka attiecīgajās bezpeļņas apvienībās veiktās iemaksas nevar tikt kvalificētas par “izglītības izmaksām”. Tās ir izmaksas, kas saistītas ar prasībām un aktivitātēm, kuras saistītas ar attiecīgo skolu specifisko projektu vai nesubsidēto apmācību, un ir uzskatāmas par “pārējām izmaksām, kas saistītas ar apmeklējamās izglītības iestādes mācību programmas izpildi” VĪN 3. panta otrās daļas izpratnē, kuras atbilstoši šai pašai tiesību normai netiek segtas ar B pabalstiem izglītībai.
- 25 Tādējādi pirmais pamats nav pamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 26 Ar savu otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pārsūdzētā sprieduma 45. un 46. punktu, ar kuriem, pirmkārt, Vispārējā tiesa ir atgādinājusi, ka nekāds tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums nevar tikt konstatēts, ja ar iestādes sniegtajiem precīziem, beznosacījuma un saskanīgiem solījumiem nav ievērotas Civildienesta noteikumu tiesību normas, un, otrkārt, ir pilnības labad norādījusi, ka no lietas materiāliem, konkrētāk, no veidlapas, kuras Parlamenta administrācija ir sagatavojusi skolām, neizriet, ka šī administrācija apelācijas sūdzības iesniedzējiem būtu sniegusi precīzus, beznosacījuma un saskanīgus solījumus.
- 27 Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētajā spriedumā veiktie faktu konstatējumi ir saturiski nepareizi, jo šajā gadījumā runa neesot par to, vai ar attiecīgo veidlapu var tikt pierādīta reģistrācijas maksas esamība, bet gan par pārbaudi, vai Parlamenta daudzu gadu laikā ieviestā prakse, kuru nav apstrīdējušas citas Savienības iestādes, ir drīzāk administrācijas pausts skaidrs, saskanīgs un beznosacījuma solījums.
- 28 Parlaments apstrīd saturiskās nepareizības pastāvēšanu.

Tiesas vērtējums

- 29 Ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, kas norādīts pabeigtības labad, un neatspēko judikatūru, saskaņā ar kuru iestādes administrācijas ierēdņim sniegtie solījumi, ar kuriem netiek ņemtas vērā Civildienesta noteikumu tiesību normas, nevar izraisīt tiesisko palāvību tiem, kuriem tie ir adresēti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1983. gada 16. novembris, *Thyssen/Komisija*, 188/82, EU:C:1983:329, 11. punkts, un 1986. gada 6. februāris, *Vlachou/Revīzijas palāta*, 162/84, EU:C:1986:56, 6. punkts).
- 30 No tā izriet, ka otrais pamats, pat ja tas būtu pamatots, neļautu atcelt pārsūdzēto spriedumu. Tādēļ šis pamats nav iedarbīgs un līdz ar to ir jānoraida.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 31 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pārsūdzētā sprieduma 47. un 48. punktu, ar kuriem Vispārējā tiesa ir atzinusi par nepieņemamu viņu argumentāciju, saskaņā ar kuru administratīvās prakses grozīšana esot pretrunā tiesiskās noteiktības principam, jo šī argumentācija nav bijusi norādīta sūdzībā un līdz ar to neatbilst noteikumam par iepriekšējas administratīvas sūdzības un prasības saskaņotību. Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka viņu arguments ir atbilde uz pamatojumu, kuru Parlaments pirmo reizi ir norādījis atbildē uz viņu sūdzību.
- 32 Parlaments uzskata, ka ar pamatu, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēji ir norādījuši sūdzībā, ar kuru viņi norāda uz administratīvās prakses grozīšanu, tiek apgalvots tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums. 2015. gada 17. un 19. novembra lēmumi, kuros ir atbildēts uz šo pamatu, esot pamatoti ar pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru vienkārši ar to, ka pabalsts izglītībai ir izmaksāts vairākus gadus, nevar būt pietiekami, lai personāls varētu atsaukties uz šo principu. Tiesību normās, ar kurām tiek regulēta šī pabalsta piešķiršana, esot tieši paredzēts, ka šī piešķiršana ir izvērtējama ik gadu, un līdz ar to tā katru gadu varot tikt grozīta vai pat atcelta. Līdz ar to pabalsta izglītībai izvērtēšanas ikgadējā rakstura atgādināšana neesot jauns pamats, bet gan arguments, atbildot uz apstrīdēšanu, ko veica apelācijas sūdzības iesniedzēji, kuriem bija informācija šajā sakarā, tā ka tiem savā sūdzībā bija iespējams norādīt pamatu par tiesiskās noteiktības pārkāpumu.

Tiesas vērtējums

- 33 Šajā sakarā ir jākonstatē, kā to ģenerālvokāte ir norādījusi savu secinājumu 60. punktā, ka Parlamenta apgalvojums, saskaņā ar kuru pabalsts izglītībai tiek izvērtēts ik gadu, ir sniegts, lai atbalstītu tā argumentāciju, saskaņā ar kuru tas neesot apelācijas sūdzības iesniedzējiem sniedzis precīzus un beznosacījuma solījumus saistībā ar pabalsta izglītībai saņemšanu.
- 34 Līdz ar to šis apgalvojums ir atbilde uz pamatu, ar kuru ir apgalvots tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums un kuru apelācijas sūdzības iesniedzēji ir norādījuši savā sūdzībā, un tas nav pamatojums 2015. gada 17. un 19. novembra lēmumiem, kas esot parādījis vienīgi atbildes uz sūdzībām stadijā.
- 35 No tā izriet, ka trešais pamats nav pamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 36 Ar savu ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd pārsūdzētā sprieduma 56. punktu. Viņi uzskata, ka Vispārējā tiesa, atzīstot par neiedarbīgu trešā pamata pirmo daļu, ar kuru viņi norādīja, ka citu iestāžu ierēdņi vecāki bija saņēmuši izglītības izmaksu atmaksu saistībā ar saviem bērniem, kas reģistrēti tajās pašās skolās, kurās reģistrēti apelācijas sūdzības iesniedzēju bērni, bet arī nespriežot par Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 22. panta pārkāpumu, kurš tomēr tika norādīts Vispārējā tiesā, nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu. Viņi norāda, ka atbilstoši Civildienesta noteikumu 1.a pantam ierēdņiem, piemērojot šos noteikumus, ir tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi, un tas nozīmē, ka minētie noteikumi vispārīgi ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi visā Savienībā. Taču Parlaments 2015. gada 17. un 19. novembra lēmumos esot norādījis, ka tas, ka vecāki, kas strādā Eiropas Komisijā, vēl joprojām saņem atmaksu saistībā ar viņu bērnu, kas reģistrēti *École internationale Le Verseau* un

Athénée Ganenou, izglītības izmaksām, neizriet no nevienlīdzīgas attieksmes, bet drīzāk no tā, ka “katrai iestādei ir pašorganizācijas pilnvaras, kas ļauj autonomi izmantot Civildienesta noteikumu tiesību normu interpretācijas maržu”.

- 37 Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa, neizvērtējot, vai Parlamenta sniegtais pamatojums par tā rīcības brīvību interpretēt likumdošanas normu ir paredzēts Civildienesta noteikumos un atbilst vienlīdzīgas attieksmes principam, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 38 Parlaments apstrīd ceturtnā pamata pamatotību.

Tiesas vērtējums

- 39 Ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji apstrīd secinājumu, kuru Vispārējā tiesa sniegusi pārsūdzētā sprieduma 56. punktā, bet neatspēko judikatūru, ar kuru Vispārējā tiesa ir pamatojusi savu secinājumu, kurš pārsūdzētā sprieduma 55. punktā ir izklāstīts šādi:

“Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ierēdnis vai pagaidu darbinieks nevar atsaukties uz prettiesiskumu, lai iegūtu labumu. Vienlīdzīgas attieksmes princips ir jāievēro atbilstoši tiesiskuma principam, saskaņā ar kuru persona savās interesēs nevar atsaukties uz citas personas interesēs pieļautu prettiesiskumu (spriedumi, 1985. gada 4. jūlijs, *Williams/Revīzijas palāta*, 134/84, EU:C:1985:297, 14. punkts; 1994. gada 2. jūnijs, *de Compte/Parlaments*, C-326/91 P, EU:C:1994:218, 51. un 52. punkts, un 2010. gada 1. jūlijs, *Časta/Komisija*, F-40/09, EU:F:2010:74, 88. punkts).”

- 40 Taču šīs judikatūras citēšana ir pietiekama, lai pamatoti atbildētu uz pamatu, ar kuru ir apgalvots vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.
- 41 Tā arī pamatoja 2015. gada 17. un 19. novembra lēmumus, jo šī iestāde ir uzskatījusi, ka ar apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgto pabalsta izglītībai izmaksāšanu tiktu pārkāpts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 3. panta 1. punkts; šī nostāja turklāt ir atbalstīta ar šo spriedumu.
- 42 Runājot par Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 22. pantu, ir jākonstatē, ka savā prasības pieteikumā par atcelšanu apelācijas sūdzības iesniedzēji ir snieguši vienkāršu alūziju, taču nav norādījuši pamatu, kas ir balstīts uz šīs tiesību normas pārkāpumu un uz kuru Vispārējai tiesai būtu bijis jāatbild.
- 43 No tā izriet, ka ceturtnais pamats nav pamatots.
- 44 Tā kā visi pamati ir atzīti par nepamatotiem, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 45 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, ir noteikts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 46 Tā kā Parlaments ir lūdzis piespriež apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums viņiem ir nelabvēlīgs, viņiem ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (septītā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard un Darren Neville* sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

[Paraksti]